

Arrest

nr. 184 716 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Gemeente ZEMST, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 18 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Zemst van 12 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Thaise nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 17 november 2015 vraagt de verzoekende partij een verblijfskaart aan van een familielid van een burger van de Europese Unie, met name in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

Op 12 april 2016 neemt de burgemeester van de gemeente Zemst de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 51 §2 / 51 § 3, derde lid / 52, §3 / 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving / verblijfskaart van een familielid van

~~een burger van de Unie~~, aangevraagd op 17/11/2015 (datum) door S. N. (naam en voornamen) geboren te C. M. [...] (Thailand), op (in) 16/12/1976 van Thailand nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Gebrek aan bewijs van duurzame relatie. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 3° van de wet van 115.12.1980: *legaal verblijf in België is verstreken.*"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Gelet op de nauwe samenhang worden de middelen samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen toe als volgt:

"1e Ernstig Middel:

Schending van artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980, artikel 1476bis van het Burgerlijk Wetboek, artikel 8 en van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 12 en 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens

Overwegende dat artikel 1476bis B.W. bepaalt dat:

"Artikel 1476bis:

*Er is geen wettelijke samenwoning wanneer, ondanks de geuite wil van partijen om wettelijk samen te wonen, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van beide partijen kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende."*¹³

Overwegende dat vertoogster verbonden is middels een samenwoningsovereenkomst van 10 september 2015 met de heer N. D. M. F., van Belgische nationaliteit, binnen het dader waarvan zij op datum van 17 november 2015, verzocht om gezinshereniging overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat vertoogster laat gelden dat bij de aanvraag in Zemst haar werd verzocht binnen de drie maanden een aantal aanvullende bewijzen en documenten over te leggen waaronder de bestaansmiddelen van de Belg;

Overwegende dat conform artikel 40ter, lid 2, van de wet van 15 december 1980 vertoogster alle nuttige stukken, met inbegrip van het bewijs van duurzame relatie en bewijs van voldoende bestaansmiddelen en huisvesting alsook een ziektekostverzekering voor de Belg en zijn familie, heeft overgelegd minstens dat deze ter kennis zijn van de verwerende partij, wat niet nuttig kan worden betwist;

Overwegende dat vertoogster recht heeft op basis van haar duurzame relatie, bezegeld met een wettelijke samenwoningsovereenkomst, met een Belgische onderdaan te vragen te worden gemachtigd tot verblijf in het Rijk voor een periode van meer dan drie maanden;

Overwegende dat artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 stelt dat:

"Artikel 40ter

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Overwegende dat vertoogster dan ook in aanmerking komt conform artikel 40ter om te verblijven bij haar echtgenoot zodat toepassing moet worden gemaakt van de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek alsook het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat het huwelijk zowel als het geregistreerd partnerschap dezelfde bescherming genieten en dat de partner van een Belg met wie een geregistreerd samenwoningsovereenkomst werd gesloten recht heeft om deze Belg te verblijven;

Overwegende dat artikel 1475 B.W. stelt dat:

“Artikel 1475

§1 Onder “wettelijke samenwoning” wordt verstaan de toestand van samenleven van twee personen die een verklaring hebben afgelegd overeenkomstig artikel 1476. [...]” 14

Overwegende dat artikel 1476 B.W. stelt dat:

“Artikel 1476

§1 Een verklaring van wettelijke samenwoning wordt afgelegd door middel van een geschrift dat tegen ontvangsbewijs wordt overhandigd aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeenschappelijke woonplaats.

Dat geschrift bevat de volgende gegevens:

1° de datum van de verklaring;

2° de naam, de voornamen, de plaats en de datum van geboorte en de handtekening van beide partijen;

3° de gemeenschappelijke woonplaats;

4° de vermelding van de wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen;

5° de vermelding dat beide partijen vooraf kennis hebben genomen van de inhoud van de artikelen 1475 tot 1479;

6° in voorkomend geval, de vermelding van de overeenkomst die is bedoeld in artikel 1478, die de partijen hebben gesloten;

De ambtenaar van de burgerlijke stand gaat na of beide partijen voldoen aan de wettelijke voorwaarden inzake de wettelijke samenwoning en maakt in voorkomend geval melding van de verklaring in het bevolkingsregister.”¹⁵

Overwegende dat artikel 1476bis B.W. bepaalt dat:

“ Artikel 1476bis:

Er is geen wettelijke samenwoning wanneer, ondanks de geuite wil van partijen om wettelijk samen te wonen, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van beide partijen kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende.”¹⁶

Overwegende dat uit artikel 1476bis B.W. kan worden afgeleid dat de samenwoningsovereenkomst onderworpen is onder meer aan de controle van het Parket van de Procureur des Konings alsook aan de controle van de Dienst Vreemdelingenzaken en dat deze akte slechts wordt verleden nadat de betrokken administratie er zich van vergewist heeft dat er een oprechte wil is van partijen om een leefgemeenschap te organiseren en alle door het Burgerlijk Wetboek daaraan verbonden gevolgen te aanvaarden;

Overwegende dat artikel 1477 B.W. stelt dat:

“ Artikel 1477

§1 De bepalingen van dit artikel die de rechten, verplichtingen en bevoegdheden van de wettelijke samenwonenden regelen, zijn van toepassing door het enkele feit van de wettelijke samenwoning.

§2 De artikelen 215, 220, § 1, en 224, § 1, 1, zijn van overeenkomstige toepassing op de wettelijke samenwoning.

§3 De wettelijke samenwonenden dragen bij in de lasten van het samenleven naar evenredigheid van hun mogelijkheden.”¹⁷

Overwegende dat titel Vbis van het Burgerlijk Wetboek genaamd “wettelijke samenwoning” een wettelijke bescherming biedt aan de wettelijk samenwonende gelijk gesteld met de bescherming geboden door het huwelijk;

Dat bovendien het recht op het privéleven wordt gewaarborgd door internationale bepalingen waaronder het UVRM en het EVRM;

Overwegende dat in dezelfde zin eveneens moet toepassing worden gemaakt van de bepalingen van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat artikel 8 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens stelt dat:

“ Recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven

Artikel 8 :

1. Eén ieder heeft recht op respect op zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid en de goede zeden of voor bescherming van de echte vrijheden van anderen.”

Overwegende dat in dezelfde zin artikel 12 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens stelt dat:

“ Artikel 12 :

Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn tehuis of zijn briefwisseling noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam.

Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft één ieder recht op bescherming door de wet.”

Overwegende dat artikel 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens stelt dat:

“ Artikel 16 :

1° Zonder enige beperking op grond van ras, nationaliteit of godsdienst, hebben mannen en vrouwen van huwbare leeftijd het recht om te huwen en een gezin te stichten. Zij hebben gelijke rechten wat het huwelijk betreft, tijdens het huwelijk en bij de ontbinding ervan.[...]"

Overwegende dat vertoogster niet alleen het recht heeft te huwen met de persoon van haar keuze en het recht heeft om met deze persoon samen te leven;

Overwegende dat dit recht wordt onderschreven door de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens in artikel 8, het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens in haar artikelen 12 en 16 en zelfs volgens de Belgische wetgeving overeenkomstig Artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek hebben de echtgenoten de plicht samen te wonen;

Overwegende dat in dezelfde zin vertoogster het recht heeft een gezin te stichten en zij effectief met dit gezin mag en kan samenwonen;

Dat vertoogster dan ook een samenwoningsovereenkomst heeft ondertekend met een Belgische onderdaan en in die zin overeenkomstig artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 een aanvraag indiende strekkende tot verblijf van meer dan drie maanden;

Overwegende dat wanneer vertoogster in het Rijk kwam en een aanvraag indiende strekkende tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie haar aanvraag werd overgemaakt aan de verwerende partij en dat haar werd gevraagd een overzicht te geven van de bestaansmiddelen van de Belg door overlegging van diens fiscale aanslagen, een bewijs van ziekteverzekering op naam van beiden en dit binnen de drie maanden;

Dat vertoogster en haar partner onbetwistbaar in regel zijn met de bepalingen van artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980;

Overwegende dat overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 de vreemde echtgenoot van een Belg het recht heeft op verblijf van meer dan drie maanden op voorwaarde onder andere dat de referentiepersoon, zijnde de Belgische partner, beschikking heeft over voldoende huisvesting en beschikt over voldoende bestaansmiddelen en over een ziekteverzekering op naam van beiden, wat niet wordt betwist door verwerende partij;

Dat hierover geen enkele twijfel kan bestaan daar waar deze samenwoningsovereenkomst wordt ondertekend nadat de ambtenaar van de burgerlijke stand alle nuttige vaststellingen heeft gedaan desgevallend na advies van het Parket van de Procureur des Konings;

Dat indien het één en het ander niet zou zijn nagekeken dit uiteraard thans niet kan worden tegengeworpen aan vertoogster;

Dat de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook stelt dat wanneer dit nazicht niet werd gedaan of indien de vragen niet werden gesteld de beslissing niet gesteund is op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak zodat de bestreden beslissing in die zin haar deugdelijk materiële grondslag mist waardoor de materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980;"19

Overwegende dat de verwerende partij zo ongeveer de meest schadelijke beslissing neemt die zij kan nemen zelf toevoegend dat het maar aan vertoogster toekomt haar aanvraag te actualiseren, quod non;

Overwegende dat het vertoogster niet vermag haar dossier te actualiseren laat staan bijkomende stukken te voegen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan wie het toekomt slechts te oordelen of de bestreden beslissing op redelijke wijze kon worden genomen aan de hand van het dossier zoals dit voorlag;

Dat de beslissing evenwel niet werd genomen op redelijke wijze, minstens werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht, waarover infra meer;

Dat evenwel indien thans het bevel om het grondgebied te verlaten zou worden uitgevoerd, moet worden vastgesteld dat vertoogster het Rijk zou moeten verlaten om opnieuw vanuit het buitenland een aanvraag in te dienen strekkende tot gezinshereniging wat zal leiden tot een scheiding tussen partijen

en bovendien een aanzienlijk tijdverlies, tenslotte vertoogster zich terug zal moeten vestigen in het land van herkomst in afwachting van het nemen van een beslissing door de verwerende partij;

Dat thans aan de hand van stukken wordt aangetoond dat vertoogster wel degelijk in aanmerking komt om te worden toegelaten tot het verblijf van meer dan drie maanden op basis van zijn huwelijk met een Belgische onderdaan;

Dat vertoogster laat gelden dat zij alles heeft gedaan wat de ambtenaar van de gemeente Zemst heeft gevraagd zonder hierbij de minste duiding of toelichting te hebben gekregen wat dient te worden beschouwd als zijnde onzorgvuldig minstens onredelijk;

Overwegende dat de beslissing werd genomen op basis van een onzorgvuldig samengesteld dossier zodat op deze grond de beslissing moet worden vernietigd waarover infra meer;

Dat dit eerste middel ernstig is en de bestreden beslissing moet worden vernietigd;

2e Ernstig Middel:

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken, juncto artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en het Zorgvuldigheid- en Redelijkheidsbeginsel

Eerste en enig onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

*Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissingen met redenen moet omkleden;
Overwegende dat het bekomen van een inschrijving in het vreemdelingenregister van een vreemdeling, partner van een Belg een recht is en dat de weigering dit recht toe te kennen op afdoende wijze moet worden gemotiveerd;²⁰*

Overwegende dat uwe Raad duidelijk zal vaststellen dat vertoogster wel degelijk in aanmerking komt om te worden toegelaten tot het verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en te worden ingeschreven in het vreemdelingenregister binnen het kader van artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 en samen te wonen met haar partner in het Rijk;

Overwegende dat zoals supra aangetoond vertoogster aanwijst dat zij verbonden is door een samenlevingsovereenkomst met een Belg en onbetwistbaar haar duurzame relatie met deze Belg aantoont;

Dat indien hierover enige twijfel zou bestaan dan diende de verwerende partij dit uitdrukkelijk te motiveren maar zoals supra aangegeven is de motivering van de beslissing beperkt tot:

“[...]”

Reden van de beslissing:

“[...]”

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de volgende voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Gebrek aan bewijs van duurzame relatie. Aan betrokkene het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 3° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Te Zemst, op 12 april 2016

Burgemeester

B. C.”

Overwegende dat derhalve de enige motivering in deze is de mededeling “Gebrek aan bewijs van duurzame relatie.”;

Dat deze motivering ingaat tegen de stukken minstens indien de verwerende partij zou aangeven dat er enig andere reden zou moeten zijn waardoor de duurzaamheid niet naar genoegen van recht zou bewezen zijn, quod non, dit formeel moet worden gemotiveerd door de verwerende partij wat niet wordt gedaan zodat de bestreden beslissing dan ook werd genomen in schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, het Zorgvuldigheids- en Redelijkheidsbeginsel en met schending van de

algemene verplichting van uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering, ook voorzien in de Wet van 29 juli 1991;

Dat onmogelijk verhoogster kan worden uitgesloten van het verblijf in het Rijk;

Overwegende dat verhoogster weet dat binnen het kader van de procedure uwe Raad voor Vreemdelingenbetwistingen conform artikel 39/2 §2 van de wet van 15 december 1980 zij slechts vermag de nietigverklaring te bekomen van de bestreden administratieve akte niet dat uwe Raad zich in de plaats zou stellen van de administratie maar dat uwe Raad zal vaststellen dat de beslissing van de verwerende partij aangetast is door tal van onregelmatigheden;

Dat het dan ook past ten minste op deze grond de bestreden beslissing te vernietigen opdat de betrokken administratie na kennisname van de nodige stukken een nieuwe beslissing zou kunnen nemen desgevallend a contrario met de bestreden beslissing;

Overwegende dat de motivering dan ook niet draagkrachtig is en op deze grond de vernietiging van de akte zich opdringt;"

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geven de bestreden beslissingen duidelijk de feitelijke motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen. Met verwijzing naar artikel 52, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) wordt aangegeven dat de verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn aangetoond heeft dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: gebrek aan bewijs van duurzame relatie. Ook het bevel om het grondgebied bevat juridische en feitelijke overwegingen. Met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt erop gewezen dat haar legaal verblijf verstreken is.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu heeft de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend op grond van een geregistreerd partnerschap met de heer D.N., die de Belgische nationaliteit bezit. De verzoekende partij moet dus voldoen aan de voorwaarden die gesteld worden in artikel 40bis, §2, 2°, *juncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

[5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.]

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België."

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de

overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.]”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet betreft de voorwaarden die opgelegd worden aan familieleden van Belgische onderdanen. Uit de libellering van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet volgt dat de Belgische onderdaan in principe dient te beschikken over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt, over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en over een behoorlijke huisvesting. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 40bis, §§ 2 en 4, van de Vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van de Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische onderdaan een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten of zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

De bestreden beslissingen vermelden ook dat ze haar juridische grondslag in artikel 52, §3, van het Vreemdelingenbesluit vinden. Dit artikel bepaalt het volgende:

“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit artikel 52, § 3, van het Vreemdelingenbesluit blijkt dus duidelijk dat een gemeentebestuur een beslissing tot weigering van verblijf kan nemen indien de vereiste bewijsdocumenten niet worden overgemaakt ter ondersteuning van een aanvraag.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat aan de verzoekende partij een bijlage 19ter werd afgegeven op 17 november 2015, met de uitdrukkelijke melding dat de verzoekende partij binnen de drie maanden, en ten laatste op 16 februari 2016, de volgende documenten dient over te leggen: *“bewijs van duurzame relatie, bewijs van voldoende bestaansmiddelen, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, ziektekostenverzekering voor de Belg en familie.”*

In casu wordt de aanvraag voor een verblijfskaart geweigerd omdat de burgemeester oordeelt dat de verzoekende partij geen bewijs van een duurzame relatie heeft voorgelegd.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie is, bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd, vrij. De

burgemeester beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

De Raad herinnert er aan dat het duurzaam en stabiel karakter van een relatie pas is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling via of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

In casu heeft de verzoekende partij de volgende documenten voorgelegd:

- Bewijs inschrijving mutualiteit;
- Loonstaten mei 2015-oktober 2015;
- Eigendomsakte bouwgrond;
- Akte kredietopening;
- Facturen bouw huis;
- Geboorteakte verzoekende partij;
- Akte van het districtskantoor van Hang Dong waaruit blijkt dat de verzoekende partij op 29 juli 2015 niet getrouwd is;
- Overschrijving 160 euro;
- Visum type C;
- Paspoort geldig van 21 juli 2014 tot 20 juli 2019;
- Verklaring van wettelijk samenwonen van 10 september 2015.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij en haar partner geen jaar voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken hebben samengewoond nu ze op 10 september 2015 een verklaring van wettelijk samenwonen hebben ondertekend of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Ook blijkt niet dat de verzoekende partij enig bewijs bijgebracht heeft dat zij en haar partner mekaar minstens 2 jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of via elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Behoudens de verklaring van wettelijk samenwonen, dat ze op 10 september 2015 ondertekend hebben, dit is twee maanden vooraleer de verzoekende partij een aanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, bevat het administratief dossier geen andere bewijsstukken omtrent haar relatie met de heer N.D. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld dat er een gebrek aan bewijs is van de duurzame relatie.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorts uiteenzet dat zij en haar partner met elkaar wettelijke samenwonen en ze wijst op de artikelen 1475 - 1477 van het Burgerlijk wetboek, wijst de Raad erop dat voormelde gegevens niet aantonen dat de verzoekende partij en haar partner overeenkomstig artikel 40bis, §2, 2°, a, van de Vreemdelingenwet een duurzame en stabiele relatie hebben. De Raad wijst erop dat de voorwaarden opgenomen in artikel 40bis, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet cumulatief zijn. Waar de Raad in dit verband wijst op artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de toetsing aan artikel 8 van het EVRM in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Ter zake kan ook nog worden verwezen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof met nummer 123/2013 van 26 september 2013, waarin het volgende werd overwogen:

“B.7.2. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de echtgenoot of partner van een Belgische onderdaan, voor de kinderen van de Belgische onderdaan en die van zijn echtgenoot of partner, alsmede voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt die bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin.”

In casu stelt de verzoekende partij dat zij een gezin vormt met de heer N.D. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze artikel 8 van het EVRM geschonden is in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, nu uit de bespreking van het vorige onderdeel van het middel blijkt dat zij niet aannemelijk maakt dat ze voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 40*bis juncto* 40*ter* van de Vreemdelingenwet, nu ze geen bewijsstukken van een duurzame en stabiele relatie heeft neergelegd. Door louter te wijzen dat ze sinds 10 september 2015 wettelijk samenwoont met de heer N.D., maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven met welke elementen de verwerende partij geen rekening gehouden heeft bij het nemen van de bestreden beslissingen.

In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat niet op goede gronden werd geoordeeld dat zij en haar partner niet aantonen dat zij één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, noch aantonen dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag, des te meer nu blijkt dat de verzoekende partij deze vaststelling niet nuttig betwist, noch weerlegt.

Er wordt niet aangetoond dat de burgemeester met miskenning van artikel 40*bis juncto* artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarde inzake een duurzame en stabiele relatie en bijgevolg heeft beslist het recht op verblijf te weigeren. Gelet op hetgeen voorafgaat maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Evenmin wordt een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt of van de artikelen 1475 - 1477 van het Burgerlijk Wetboek. Deze onderdelen van het middel zijn ongegrond.

2.1.2.1. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de burgemeester niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

2.1.2.2. Uit de stukken van het dossier blijkt dat aan de verzoekende partij een bijlage 19*ter* werd afgegeven op 17 november 2015, met de uitdrukkelijk melding dat de verzoekende partij binnen de drie maanden, en ten laatste op 16 februari 2016 de volgende documenten dient over te leggen: "*bewijs van duurzame relatie, bewijs van voldoende bestaansmiddelen, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, ziektekostenverzekering voor de Belg en familie.*"

Het staat dan ook onmiskenbaar aan de aanvrager die zich beroept op een recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie *c.q.* Belg om alle nuttige stavingstukken voor te leggen bij het bestuur teneinde aan te tonen dat hij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Het is de aanvrager die het bestuur in kennis moet stellen van alle hiertoe relevant geachte gegevens. Ook op de verzoekende partij rust dus een plicht om zijn aanvraag op zorgvuldige wijze te stofferen. *In casu* was de verzoekende partij gelet op de vermeldingen in de bijlage 19*ter* des te meer op de hoogte van de verplichting die op haar rust om haar verblijfsaanvraag te staven met concrete bewijselementen. Er kan dus niet worden ingezien waarom de verzoekende partij niet in staat zou zijn geweest om alle gegevens en stukken voor te leggen die naar haar mening konden volstaan om aan te tonen dat ze een duurzame relatie heeft met de heer N.D., overeenkomstig de artikelen 40*bis juncto* 40*ter* van de Vreemdelingenwet.

2.1.2.3. Met betrekking tot de artikelen 12 en 16 van de UVRM wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de verklaring niet ingevoerd is in de Belgische wetgeving. Het is een beginselverklaring, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. De rechtstreekse schending ervan kan noch in haar geheel, noch wat betreft bepaalde artikelen, op ontvankelijke wijze worden aangevoerd (RvS 13 maart 2002, nr. 104.622; RvS 7 januari 2003, nr. 126.922; RvS 4 mei 2005 nr. 144.115; RvS 8 maart 2006, nr. 155.998.).

2.1.2.4. De middelen zijn ongegrond

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS